

Ens ha arribat

Castellers nus

La branca jove dels Xics de Granollers triomfa a Youtube amb una coreografia només amb un mocador casteller al cap i mitjons blancs. A les parts més íntimes fan servir dos ventalls.

Any Salvador Espriu

Com lluitaré tan sols amb mots inútils, de què serveix el crit del somiador?

Un sofà a la riba

Josep M. Fonalleras

Acotar i anar-se'n

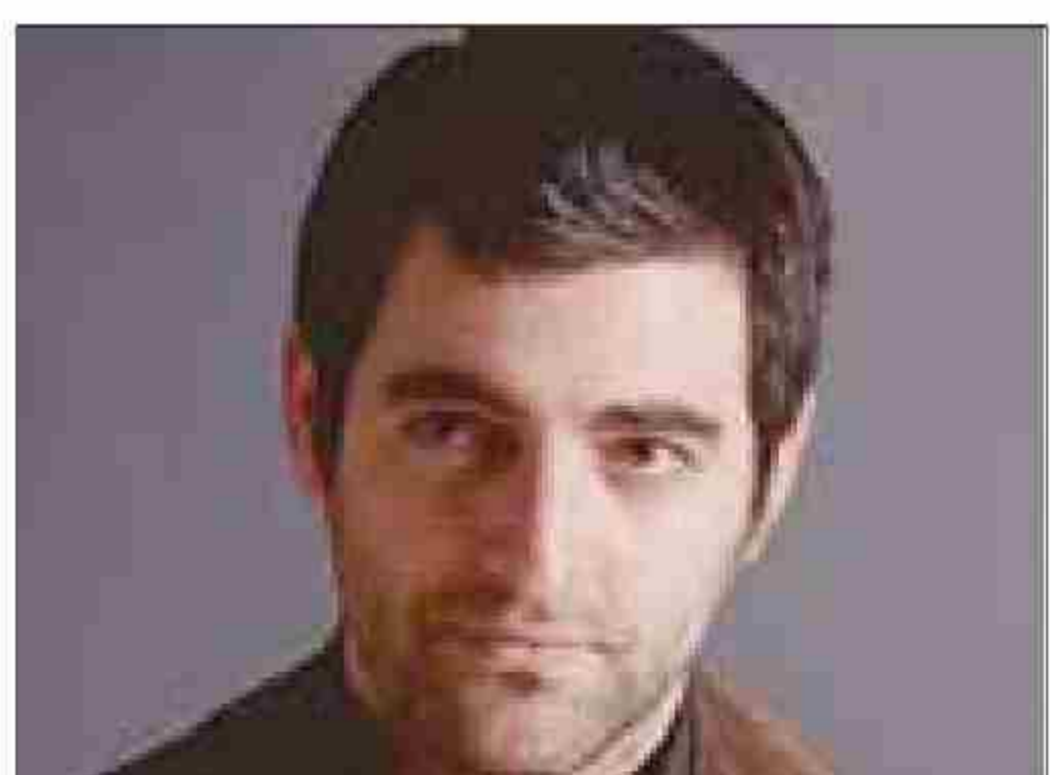
Podria ser que el PSC hagués arribat a l'aclariment de les seves actuals circumstàncies històriques i de les responsabilitats que ha d'assumir en un moment tan delicat com aquest. Podria ser que fos així, però haurà arribat a aquesta definició última a través d'uns mecanismes que es poden qualificar de moltes maneres, però que no han estat planers sinó enrevessats i difícils d'entendre. El secretari d'acció política, Antonio Balmón, ha anunciat la imminent convocatòria d'un consell nacional que fixarà amb netedat la posició del partit en relació amb el dret a decidir: "El que s'hi decideixi s'haurà d'acotar, i no és cap amenaça." És a dir: ho és. Que ningú no tingui la temptació, un cop dibuixada, perfilada nítidament la

Al consell nacional, "el que s'hi decideixi s'haurà d'acotar, i no és cap amenaça". És a dir: ho és

nova estratègia socialista, que ningú no pensi en l'aventura de votar en contra del que hagi decidit la cúpula actual, perquè suposo que ningú no dubta que les concrecions del consell nacional aniran en la línia avançada després de l'aplaudiment dominical i emotiu del PSOE. És a dir, desmarcar-se de la iniciativa de les forces que havien subscrit el 13 de març la "possibilitat de celebració d'una consulta" i optar per no dur al Congrés dels Diputats la idea d'acollir-se a l'article 150.2 de la Constitució per fer el referèndum, "un mecanisme legal que des del PSC creiem que podria facilitar una de les possibles solucions al problema".

M'he begut l'enteniment? M'he equivocat? No. El PSC, que rebutja la cita al Congrés, resulta que defensa l'opció de la transferència de sobirania en l'argumentari que ha fet públic per justificar el seu canvi de rumb. Quin problema hi ha doncs? Que abans d'acudir al Congrés, convindria establir un diàleg amb el govern espanyol, tot i que "no hi ha voluntat política per facilitar una consulta, això ja ho sabem". També és textual. En què quedem, doncs? Quin és el camí que hem de recórrer? Llegida i analitzada, la justificació del PSC és, com a mínim, confusa. Servirà perquè s'aclareixin i ens aclarim, com he dit abans? No ho crec. O sí. Servirà per saber qui acata i qui se'n va.

Les cares de la notícia

+

CANTAUTOR

Joan Dausà

Un tipus de molt interès

Des que el 2010, acompanyat del grup Els Tipus d'Interès, Joan Dausà va guanyar el Sonna 9, la fama del cantautor ha anat creixent. Avui actua al Palau de la Música Catalana amb totes les entrades venudes, i tanca una gira de vuitanta recitals i amb més de set mil exemplars venuts del seu *Jo mai mai*.

+

FUND. ALIMENTS BARCELONA

Antoni Sansalvadó

Resposta massiva

Quan falten dues setmanes per celebrar el Gran Recapte, el Banc dels Aliments ja compta amb més de 1.500 voluntaris a tot el país i té 1.300 punts de recollida previstos en 240 poblacions. Una iniciativa vital en aquests temps de crisi que fins ara ha obtingut una resposta que de ben segur se superarà.

+

PRESIDENT D'ERC

Oriol Junqueras

Proposta confusa

Quan un líder polític de tarannà ponderat i de paraules mesurades, com ho és el líder republicà, fa una legítima pujada de to en el discurs, aquest canvi d'estratègia ha d'estar molt ben argumentat i anar acompanyat d'un missatge comprensible. Altrament, els efectes buscats poden girar-se-li en contra.

+

PRESIDENT DE L'AMI

Josep Maria Vila d'Abadal

Una actuació coherent

L'Associació de Municipis per a la Independència (AMI) portarà la delegada del govern espanyol a Catalunya, Maria de los Llanos de Luna, al jutjat per haver malgastat diner públic en la seva obsessió anticatalanista. Una iniciativa de l'AMI que, a diferència de la de l'Estat, és en benefici del contribuïent català.

Vuits i nous

Cap de Creus

Manuel Cuyàs

Vaig atrapar viu Alexandre Deulofeu, el "mateu de la història" que Dalí va pintar deambulant entre el Montgrí i el cap de Creus en aquell quadre entre celestial i tel·lúric que es diu *El farmacèutic de Figueres no busca absolutament res*. En una conferència que li vaig anar a sentir, Deulofeu va situar el centre del món a l'exacte punt on s'alça el monestir de Sant Pere de Roda. Dalí va desplaçar aquest centre de tant compromís a l'estació de Perpinyà, però, com em va explicar un dia en Jaume Arias, que va ser confessor del pintor, ho va fer per mantenir dòcils els duaners que li po-

dien facilitar el contraban de quadres i joies. Sigui com sigui, el cas és que Dalí va agafar la idea geocèntrica del seu amic de Figueres, que parlem de la mateixa zona i que no vindrà d'uns quilòmetres. Jo no sé si el centre del món és allí, a Luxor, a Delfos, a la piràmide del Sol de Teotihuacan o en un lloc de la Xina o de l'Índia on no he estat mai, però el que sí que puc afirmar, com he fet altres vegades, és que els catalans, si més no els que vivim a la Catalunya Vella, som moguts per una força irresistible que fa que, quan sortim de casa, en dirigim sempre cap amunt, cap al Pirineu, perquè intuïm amb encert que allí és on va començar tot, allí hi ha el nostre centre, el nostre quilòmetre zero, com es diu ara. En Perejaume, que camina amb xiruques com en Joan Coromines, quan va re-

bre l'encàrrec de pintar els medallons que decoren el sostre del Liceu hi va representar unes fileres de butaques encarades a l'espectacle del Pirineu. Aquesta mena de contemplatius som.

Tot això per dir-los que en Carles-Jordi Guardiola acaba de publicar un llibre magnífic, *Mar de tots; viatge literari al cap de Creus*, on ha recollit la visió que més de quaranta escriptors han projectat sobre el paisatge que el títol indica. Des de Jacint Verdaguer a Martí Do-

mínguez, no n'hi falta cap: Sagarra, Foix, Riba, Pla, D'Ors, Leveroni, Ruyra, Comadira... Convocats per Guardiola, tots contemplen i canten el lloc on el Pirineu acaba la festa tirant-se a mar, rebregat i esventat. Tots, vinguts de diferents bandes, xuclats per la geografia fundacional.

"Cadaqués m'ha pres el cor/ perquè la meua caseta/ és gentil com un exvot", diu la delicada Clementina a l'ombra imponent de Sant Pere de Roda.